

מכר אני לכל אשר יראוך

על 'הבית היהודי' ו'יחד'

מאת הרב שלמה אבינר שליט"א

1

- ## אני אוהב את כל המפלגות,

ד' ירחם על הבית־היהודי

אני, בידיי אלה, 50 קוזקים. השלישי נמנם, לכן שאלוהו: כמה קוזקים אתה תהרוג? בשומעו זאת התעורר בבהלה, קם בחופזה וטיפס על העץ: מה? יש כאן קוזקים! אמר בדאגה. - לא, זו שאלה עקרונית. הוא נרגע: אהה, עקרונית - 100 קוזקים!

אנו אוהבים את הבית־היהודי, הם ידידינו, הם חברינו, הם תקוותנו הגדולה של הרמת הדגל של "בנין האומה בארצה על פי תורתה" - לכן אנו מודאגים, לכן אנו בוכים, לכן אנו מתפללים: אנה ד' הצל את הבית־היהודי מן הקומבינה, הצילהו מן האסטרטגיה המוחכמת של הצגת תמונה לא שלמה לרבנים וכאשר הם שמים לב שנרדמו בשמירה, זה מאוחר.

אכן זו שיטה פוליטית ידועה, "שיטה ההרדמה", שיטה הערפול".

הצילהו מן הטכניקה להעביר החלטות נגד התורה, אך לתלות באחרים, ואז להיתמם ולהתבטא בהתחסדות: אנו מתנגדים, אך מה נעשה, אין לנו זכות וטו, וכולי וכולי.

ד' יציל את הבית־היהודי היקר והאהוב, מן הרוח הרעה הנושבת בו, הפותחת שער לקונסרבטיבים ולרפורמים ואף לנוצרים.

אוי לנו מהחוקה! המלך ערום! לחוקה

לקראת הכנס של מרכז הבית־היהודי בט"ו באלול, אנו מתפללים: ד' ירחם על הבית היהודי, ד' יצילהו מאובדן דרך, ד' יצילהו מהנמכת התורה, ד' יצילהו מכל מיני קומבינות מובנות שאינן לכבודו, ד' יצילהו מהיות "עסקנים נמוגים ודלי־מעש, בוסים בטיט־חוצות של רעיונות קטנים, שיש בהם מיני מסחרים חמריים ורוחניים" (אורות קיד).

לו היו באים לאותו כנס ומצהירים בכנות: אשמנו, בגדנו, גזלנו: אשמנו בחוק הגיור, בגדנו בחוק הנישואים והפונדקאות, גזלנו בחוק גיוס תלמידי ישיבות ותקציבי מוסדות התורה - אז היתה שמש התשובה זורחת על אותה חוקה.

אלא אותה חוקה אינה אלא גיבוב מילים בעלמא, וכל קשר בינה לבין מה שנעשה עד כה הוא הזייה ותו לא, מלבד סעיף אחד: הרחבת סמכויות יושב־הראש. כידוע פוליטיקאי לא נדון על פי מילים אלא על פי מעשים. כל המילים היפות וכל הציטוטים ממרן הרב קוק בחוקה, אינם מעלים ואינם מורידים, כי כמו שאומרים בהלכה: "אתי (בא) מעשה ומבטל דבור".

מעשה בשלושה רזונים שמרדו בצאר, וישבו מסביב למדורה. אמר אחד: אני, בלי נשק, אהרוג 30 קוזקים. אמר השני:

יום ט"ו באלול הוא תאריך הלכתי מיוחד: זה היום האחרון בו אפשר לשתול עץ סרק חשוף שורשים. אך אם השורשים באים עם גוש אדמה שיכולים לינוק ממנו שבועיים, אפשר לשתול עד ערב ראש השנה.

כן, ד' ירחם על הבית־היהודי, שהוא עתה שורשים חשופים של עץ סרק בלי יניקה מאדמת קודש, 'הי רצון שד' ירווה אותו במים של תורה, מים טובים, מים טהורים, מים חיים.

עליונה של מעשים אנו מצפים ולא של דיבורים, לחוקה של הרמת דגל עליון: "אנו עבדי ד' בארץ הקודש, אשמנו בגדנו גזלנו, ומעתה נרים את דגלה של הנשמה הטהורה".

לא לראשות ממשלה אנו שואפים, לא להנגשת הדת לציבור החילוני למען הרחבת האלקטורט אנו משתוקקים, לא לליכוד ב' אנו מתגעגעים, לא בהרחבת סמכויות יושב־הראש אנו חפצים - אלא לחיזוק התורה במדינה אנו כמהים.

הבית־היהודי אינו הרב הראשי

זה יפה מאוד, אך חלילה לשכוח את הנשמה.

מעשה במרן הרב קוק, באחד מביקוריו מושבות שראה החלוצים מדקדקים בעבודה ואינם מדקדקים בתורה ובקיום המצוות. אמר להם: בני, אספר לכם מעשה: חכם זקן חלה ושכח את כל האותיות שבאל"ף־בי"ת. הלך לשאול בעצתם של הרופאים. אמרו לו: "עליך להיכנס לבית הספר, ללמוד ולהתחיל מאל"ף־בי"ת עם ילדים קטנים". נכנס אותו זקן לבית הספר והתחיל ללמוד את האותיות עם הילדים. אחרי זמן־מה הרגיש המורה שהזקן מתנהג כתינוק בין תינוקות, מכה את הקטנים, משתובב ועושה מעשה ילדות. אמר לו המורה: "באמת לומד אתה עם ילדים קטנים,

המלך יואש היה מלך נפלא, אך כל כך החזיק מעצמו, שלבסוף חשב שהוא אלהים, ואז הכל כמובן נחרב.

הבית־היהודי בהתחלה היה נפלא, נופת צופים, גרם להתרגשות רבה, דיבר על אחים כתף אל כתף, אף לבסוף חשב שהוא הרב הראשי, שהוא רשאי לפסוק הלכות גיור, נישואים ועוד, ואז הכל נחרב, ונשקפת סכנה חמורה לאומה.

כמובן אנו אוהבים את הבית־היהודי, לכן אנו קוראים לו לחזור בתשובה. למשל להורים שילדו ילד, וגדלה השמחה, אך הילד יצא לתרבות רעה. ההורים לא הצטערו על לידתו, עדיין מאוד אוהבים אותו אך קוראים לו: חזור בך.

בודאי אחוה זה יפה מאוד, שלאומית

ובכל זאת, אל תשכח שחכם וזקן אתה".
"אף אנו כך", אמר הרב קוק מיום שגלינו
מארצנו שכחו לעסוק בעבודה ומלאכה,
ואנו לומדים אותן מחדש. מכל מקום
אל תשכח שעם זקן וחכם אנחנו ועלינו
לנהוג בצורה מתאימה ליהודים".

לצערנו, יש שיכורי הבית־היהודי, יש
שפוטי הבית־היהודי, יש מפוחדי הבית־
היהודי, - וכל אלה מפחדים לשבור
שתיקה ולהכריז: המלך ערום.

לכן אנו מודיעים שעת מלחמה ועת
שלום, ועתה עת מלחמה, מלחמת מצוה,
נגד ההזיות המסכנות את האומה. מרן
הרב קוק היה איש שלום, אך לעת צורך
עת מלחמה.

וכאמור לעיל, הבית־היהודי הם
ידידינו, האם אהובנו. אבל אפשר להיות
ידידים ולא להסכים, אפשר להיות
ידידים ולחלוק.

יש רק דבר אחד שיהודים יראי שמים
לא יכולים להרשות לעצמם: לחלוק על
רבנים בענייני הלכה ולהחשיבם כחברים
מהסניף, וקל וחומר לחלוק על הרבנות
הראשית לישראל, ובמיוחד בנושא כה
חמור של גיור, כלומר ההגדרה מי יהודי.

אמנם, כל פעם שמעידים על כך לבית־
יהודי, הם מרגיעים, הם מרדימים: הכל
בסדר, הכל מתואם עם הרבנות הראשית,
אין מה לדאוג, הכל בתיאום אבל הנה
מתוך המכתב האחרון מהרבנות הראשית
בנדון מתאריך י"ד באלול (אתמול!):

"ההצעה הנדונה מתיימרת לייתר
את מעורבותה ההכרחית והנחוצה של
הרבנות הראשית בהליך הגיור הנחשב
לאחת הסוגיות הרגישות ביותר בעולם
היהדות, כאשר יש המציעים תיקונים
מינוריים המהווים מס שפתיים מבלי

שיש בהם משום שיתוף אמיתי של
הרבנות הראשית.

ההצעה הנדונה מהווה פגיעה קשה
במעמדה של הרבנות הראשית לישראל
כמוסד הדתי־ממלכתי העליון במדינת
ישראל, אשר זוכה מאז קום המדינה
לאמונם של כלל החוגים. מלבד זאת,
הצעה זו גם עלולה לגרום לפתיחתו
של שוק גיור שלא על פי הלכה, מה
שיוביל לערעור משמעותי של אמון
הציבור במערך הגיור וליצירת מצב של
מתגירים סוג ב' אשר לא יהיו מקובלים
על חלקים גדולים מהעם".

ובאותה הזדמנות נצטט מתוך אגרת
של רבנו הרב צבי יהודה לכבוד הועד
למען שלימות העם של חב"ד באדר
תשל"ח: "מעמקי מרומי לבבי ונפשי הנני
מביע לכבודכם כל הודותי ותודות כל
ישראל כולו לדורותיו כולם על חשיבות
מאמציהם ומעליהם למען החזקת עמדת
הגיור שיהא בהחלט אך ורק כהלכה
הקבועה ומסורה ומסודרה בישראל
מדור לדור מתוך זו תורה השם תמימה
ונאמנה בחוק־ולא־יעבור בכריכות־
בריתו עם ישראל לעד לעולם בשלימות
דברו ומצוותיו. כולם, - ע"פ דעת־תורה
והוראתה ברורה ומסומכת".

רק בנדון שכל הנ"ל הם דברים פשוטים,
אך כדברי מסילת ישרים יש לפעמים
צורך להזכיר גם אמיתיות פשוטות כאשר
הן נשכחות.

אך כל נתייאש מהפשרנות המתעלה
לדרגה של קדושה והופך את הבית־
היהודי לבית־המשותף. כבר עברנו
גזרות רעות יותר חמורות והתגברנו.
דרכי תשובה תמיד נפתחים, במיוחד
בחודש אלול - לחזור ולהגן על עם
ישראל ונשמתו הטהורה.

הבית היהודי הדתי-חילוני

דתי למחצה, אותה ח"כ שהיא חילונית, היועץ הפוליטי שהוא דתי למחצה, ויועץ התקשורת שהוא חילוני. הרי מפלגה 7\8 חילונית ו1\8 דתית, שפחה כי תירש גבירתה.

כמובן, מצב זה מפריע מידי פעם לח"כ זה או אחר, אך כאשר הוא הוא מדבר יותר מדי, כאשר הוא דובר אמת, הוא מושקע בדרכים שונות.

וכדי לבטל את השפעת הציבור הלאומי-דתי, חוקקה חוקה חדשה למפלגה, המעצימה את

סמכויות היו"ר, ומנתקת את המפלגה מבוחריה.

כך שנוצר מצב שלציבור הלאומי-דתי יש מפלגה שאינה ממש לאומית-דתית. הדבר נובע מהסבלנות הידועה והבעייתית של אותו ציבור, שפעמים רבות מתבלבל בין הנושא למושא, כלומר בין החילוניים לחילוניות, לומר אינו מבין שיש לכלכל גם יחד אהבת החילוניים עם שנאת החילוניות.

משל למה הדבר דומה, לעיתון מסויים אהוב מאוד על ידי הציבור הלאומי-דתי, שהוא 90% חילוני כאשר קוראיו הם 90% דתיים.

מובן מאליו, שמצב כזה לא יוכל להימשך לעד. המפלגה הולכת ומאבדת את בסיסה האלקטורלי החזק והעיקרי,

מפלגת הבית היהודי היא ביסודה מפלגה דתית-לאומית אשר עניינה להילחם במסירות נפש על תחיית האומה בארצה על פי תורתה.

כמובן, העיקר הוא להרבות אמונה באומה ואהבה באומה, וזה מה שיביא את תחיית הקודש, אבל בינתיים, יש גם צורך במפלגה שתאבק כדי שלא תהיה הפקרות ולא יהיה חורבן של הדת במדינה.

זה תפקיד שמלאה המפלגה הדתית-לאומית, לדורותיה ולגלגוליה, יותר או פחות טוב, אבל בסך הכל, היא עמדה על המשמר.

עתה, זו הפעם הראשונה שלמפלגה זו יש מאוים אחרים, והעניין של הדת במדינה נעשה שולי ולא מטופל כראוי.

כמובן, אין הכוונה להצהרות להגדרות תאורטיות שהן יפות מאוד, אך אינן מחייבות דבר, אלא לעובדות, שהן מצערות: ישיבות, מעמד הרבנות הראשית, חוקי נישואים, גיור ועוד. הסיבה לכך הוא האישיות של העוסקים במלאכה. כבר בהתחלה נבחרה ח"כ חילונית, דבר שהוא די חריג, אך לא מטריד, כיון שהיו 12 ח"כ, הרי לנו מפלגה 11\12 דתית ו1\12 חילונית.

אבל למעשה, מי שמנהיג עתה בפועל את המפלגה הוא קוואדרימוירט של אנשים, על פיהם יישק דבר: יו"ר שהוא

כמובן, אין בכל זה נימה אישית. זה ויכוח עקרוני שאינו מבטל ידידות ונעימות. אהבה אינה חוסמת חילוקי דעות חריפים, וחילוקי דעות חריפים אינם מבטלים אהבה.

שהוא הציבור הדתי-לאומי. לא ידוע מתי תהיינה הבחירות הבאות, אבל הן תהיינה. ולא לעולם חוסן - אם לא יתוקן מצב, ולא באופן קוסמטי-מרדים-מרגיע אלא באופן שרשי.

מפלגה חצי דתית

ראיון עם הרב ע"י הרב מרדכי ציון

למחות בו, להוכיח אותו, כמבואר בגמרא (שבת נד ב - נה א), על החובה להוכיח את הריש-גלותא, ועל הצדיקים שנענשו קשות בזמן בית ראשון על כך שלא הוכיחו, ועיין שם באריכות בעין איה של מרן הרב קוק. לכן, להיות שותף לחוק גיור נגד ההלכה ונגד הרבנות הראשית, הוא יותר חמור לאין ערוך מאשר להיות דתי למחצה לשליש ולרביע.

ש: האם מצב המפלגה הדתית-לאומית היה יותר טוב בעבר? האם זו תופעה חדשה?

ת: לצערנו תמיד המפלגה הדתית-לאומית היתה פשרנית, כדברי מרן הרב קוק, לכן החמיצה את תפקידה ההסטורי להוביל את התחייה הלאומית ברוח של קדושה. זה לשונו: "דעות ממוצעות ופשרניות, שיש בהן מעין חולשה גופנית ורפיון-נפשי, אינן עלולות (= עשויות) לנצח בתכונה רבת-פעלים כתכונת התחייה הלאומית שלנו" (אגרות הראיה ב קסד). "רדיקלים אנו מוכרחים להיות, בפשרות למחצה לשליש ולרביע מאומה לא נתקן" (שם קכג-קכד). "המזרחי בתוך

שאלה: הרב השתמש בביטוי מפלגה-חצי דתית או שמינית-דתית. זו מליצה או אמירה מדויקת?

תשובה: ודאי זו מליצה של לימוד זכות. המצב הרבה יותר חמור.

ש: למה?

ת: אדם פרטי שמקיים הלכה רק כשנוח לו, או שומע לרבנים רק כשנוח לו, נקרא מסורתי, כי אין זה עניין של אידיאולוגיה. הוא יודע שאינו נוהג כהלכה, אך אינו גובר על יצרו.

ש: במפלגה זה שונה?

ת: ודאי. אלו שלוחי ציבור, נציגי האומה. אם הם חרטו על דגלם שהם דתיים, אסור להם לבגוד בשליחותם.

ש: מה ההבדל בין חייו הפרטיים של איש ציבור לבין תפקידו הציבורי?

ת: בימינו איננו מתערבים במה שאדם עושה בין כותלי ביתו, ובכלל - אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו. אבל רשות הרבים שייכת לכולנו, ואם הוא אינו ממלא תפקידו כראוי, אז יש לנזוף בו,

ש: ומה האידיאל שלה עתה?

ת: למצוא חן בעיני העם כדי לטפס לשלטון.

ש: וכי כדי לקרב את התורה לאומה, לא כדאי לוותר על חלקים ממנה?

ת: זה בדיוק מה שנקרא פשרה. זו לא מנהיגות. זו עסקנות נמוכה.

ש: ויש תקווה?

ת: בודאי. תמיד אפשר לעשות תשובה. או תשובה מאהבה - אהבת ד', אהבת התורה. או תשובה מיראה - יראה מהפסד אלקטורלי. אך גם זו תשובה.

ההסתדרות הציונות פנימה ישמיע קולו קול עז, לא קול רפה ומתנודד" (שם ג ריז).
ועיין שם קעג).

ש: אז מה השתנה מאז?

ת: בעבר, האידיאל של תחית האומה בארצה על פי תורתה היה חרוט על דגלה של המפלגה, באמת, אך היא היתה חלשה. אך עתה אין זו השאיפה היותר אדירה ופנימית, אלא דבר צדדי, והרבנות הראשית שהיא התורה במובן הממלכתי, נותרה עבודה מטרד שיש לעוקפו בחכמה.

הבית היהודי ומיהו יהודי

דודאי. ופחדי גובר אם זה גדוד שלם של מאות אלפים גיורים, ומגיע לחרדה נוראה אם הדבר נעשה על ידי מנהיגי הציבור, מפלגה דתית-לאומית בישראל. אכן ישנה הבחנה מכרעת בין חטאו של יחיד לבין חטאו של ציבור. הרי האידיאל שלנו והדאגה שלנו אינם מצטמצמים לתחום היחיד, ואדרבה חטאת ציבור חמורה לאין-ערוך מחטאת יחיד. סוף סוף, אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אף אחד אינו בתכלית השלמות. יש מי שמושלם יותר בתחום אחד, ופחות בתחום אחר, ויש שהוא להפך, וכל חברה בנויה מדרגות מדרגות. וכמובן, יש חובה

מרגלית בפיו של רבי ברוך ממדז'בוז: מפחד אני מחייל רוסי. עוד יותר מפחד אני מחייל רוסי הניגש אליי עם חרבו בידו. פחדי גובר מול גדוד שלם של חיילים שחרבות שלופות בידיהם. אך הפחדים הללו אינם מגיעים לפחד הגדול שאני פוחד לעבור על ספק ספיקא של איסור דרבנן.

ואני הדל מוסיף על דבריו הקדושים: אני מפחד מספק ספיקא של איסור מן התורה, שגזיר שלא כהלכה, בלי קיום תורה ומצוות, יוכר כגזיר. עוד יותר אני מפחד אם זה לא ספק ספיקא אלא ודאי

של התאמצות והתגברות לעלות במעלות המוסר והקדושה.

שונה היא חטאת ציבור, המופיעה כאשר ציבור מחליט בתור ציבור, ללכת נגד ד', היושר, המוסר והתורה; כאשר מוסדות הציבור, מנהיגיו, רבניו, מיריכיו ונבחריו מחליטים לסטות מן הדרך הנכונה.

יתכן ציבור, אשר כל חבריו טועים בעניין מסוים, ובכל זאת אין זאת חטאת ציבור, מפני שאין החטא מופיע במתכונת ציבורית. יש כאן אוסף של יחידים שהתנהגותם לקויה, אבל הציבור בתור ציבור הוא תקין. אך כאשר זה הציבור, מחליט מתוך הסכמה כללית ברורה ומכוונת, ללכת נגד זרם המים החיים של דבר ד', יש כאן חטאת ציבור אשר קשה לשער חומרתה.

מסופר בספר יהושע (כב י'), שבני גד, בני ראובן וחצי שבט המנשה, אשר נחלו נחלה בעבר הירדן, הקימו שם מזבח. מיד כשנודע הדבר "וישמעו בני ישראל, ויקהל כל עדת בני ישראל ללכת להם לצבא" (כב יב). הסביר רבנו הגדול הרמב"ם, בספרו 'מורה נבוכים' בקשר לעיר הנידחת: "וכן אני אומר בכת מישראל, שהסכימו לעבור על איזה מצווה שתהיה ועשו ביד רמה - שיהרגו בכללם. וזה תדע מעניין בני ראובן ובני גד אשר נאמר בהם: 'לעלות עליהם לצבא'... כי היו כופרים מפני הסכמתם על זאת העברה" (ג מא).

נקודה זו אף הועלתה במאמר 'למקדש מעט' של מרן הרב קוק (מאמרי הראיה עמ' 511): "...ומה שמחמיר את העניין של האיסור הוא מה שנעשה בתור פעולה של קהל ועדה בישראל".

חטא סדום מהווה דוגמה חריפה. ברור שאנשי סדום היו רעים וחטאים. "זעקת סדם ועמורה כי רבה, וחטאתם כי כבדה מאוד" (בראשית יח כ). ומה היה חטאם? זאת גילה לנו נביאנו יחזקאל: "הנה זה היה עון סדם אחותך... ויד עני ואביון לא החזיקה" (טז מט), כלומר לא קיימו מצוות צדקה. ודאי לא טוב, אבל האם זו סיבה מספקת לשרוף את כל העיר?

באים חכמינו ז"ל ומסבירים, שלא מדובר כאן על סירוב תושבי העיר לתת צדקה, אלא על חוק שאסר מתן צדקה. והעובר על החוק ייענש, כפי שקרה לפלוטית בת לוט, כידוע. זאת חטאת ציבור, כפי שמציין רבי יצחק עראמה: "כן הוא הדין בכל מה שחטאו היחידים בכל ציבור וציבור בפרוץ אחד מן האיסורים שבתורה... שהתעלם עין השופטים והמנהיגים... כאילו הם מותרים מן הדין, כבר הפכו בזה חטאת היחיד אל חטאות הציבור מכללם". "החטא הקטן, כשיסכימו עליו דעת רבים והדת נתנה בבתי דיניהם שלא למחות בו, הנה הוא זימה ועוון פלילי וחטאת הקהל כולו, ולא ניתן למחילה, אם לא בפורענות הקהל כמו שהיה... עוון סדום, כמו שביארנו, שהם ובתי דינים שלהם הסכימו שלא להחזיק יד עני ואביון. ולכן, הוא טוב ומוטב שיכרתו או ישרפו או יסקלו החטאים ההם, בנפשותם, משתיעקרו אות אחת מהתורה בהסכמת הרבים... ומי שלא יקבל זה בדעתו אין לו חלק בבניה ונחלה בתורה אלוהית" (עקדת יצחק, שער כ).

כאן האחריות של מפלגת הבית היהודי, להציל את המדינה היהודית, ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות" (אסתר ד יד).

המדינה היהודית L'Etat Juif וכן
ביידיש די יידישע מדינה, ובאנגלית
קיימים שני הביטויים The Jewish
State וכן The State of the Jews.
ודאי האידיאל העליון של מדינה יהודית
הוא יותר גדול מזה של מדינת היהודים.
אך גם זה האחרון נשבר לצערנו כאשר
מדובר עתה על מדינת כל אזרחיה. אך,
על ידי גיור שלא כהלכה, בלי התחייבות
אמת לשמור תורה ומצוות, מדינת כל
אזרחיה תהפוך ממילא למדינת היהודים,
שהרי כל אזרח יוכל להיות יהודי בתהליך
מהיר-סמלי-רבני שולי.

מיהו יהודי, זו שאלה כלל ישראלית,
ואפילו כלל דורותיה, עליה מופקדת
הרבנות הכלל ישראלית, היא היא הרבנות
הראשית לישראל. לעת כזאת נקרא הבית
היהודי לעשות תשובה גדולה ולמסור את
הנפש על המדינה היהודית.

יעשה תשובה גדולה, יצליח, ויביא
ברכה לאומה.

כמה יאה וכמה נאה הוא השם "בית
היהודי" - מילה פשוטה האומרת הכל.
שהרי לא מדובר כאן באיזו חומרה, באיזו
דתיות מופרזה, באלו תקציבים למוסדות
דתיים ולענייני רבנים. אלא לדבר הכי
פשוט, הכי יסודי, הכי אנושי, הכי ישראלי,
הכי טבעי: "להיות יהודי או לא להיות
יהודי" - זאת השאלה". זה אפילו לפני
התורה, זה דרך ארץ שקדם לתורה, לא
לפלג את האומה על ידי ספרי יוחסין של
יהודים ותתי-יהודים, גרים ותתי-גרים. זה
יהיה חלילה חורבן האומה, כפי שנזדעקה
עתה חברת כנסת חילונית, אשר החליטה
להילחם בכל תוקף על גיור לפי ההלכה.
כלומר על פי הרבנות הראשית.

וכזכור, על זה התפטר לפני כעשרים
שנים שר הפנים, מפני שכפו עליו לרשום
כיהודי, מי שהתגייר גיור לא על פי
ההלכה.

הרצל קרא לספרו מדינת היהודים,
בגרמנית Judenstaat, ובצרפתית

בית היהודי, הבית תותי פרוטי

לאומית. רק פרט קטן לא הובהר והשאיר
עמימות: כמה יש להיות דתי. הרי סוף
סוף גם דתי למחצה לשליש ולרביע הוא
דתי. גם קונסרבטיבי ורפורמי הוא דתי,
אמנם באופן אחר, אך מיהו המחליט
מיהו דתי, ולכן המפלגה ראתה בהם
שותפים ראויים. אבל אם נצמד להגדרה

מפלגת הבית היהודי מחפשת שם
חדש. הדבר טרם הוכרז סופית, אך
יודעי דבר מתלחשים במסדרונות. שהרי
בפוליטיקה, כידוע, אסור לרמות איש,
לכן יש להתאים את השם למציאות.

אם כן, בשלב ראשון המפלגה נקראה
הבית-היהודי, בתור מפלגה דתית-

הישנה שדתי הוא יהודי השומר שולחן ערוך, המפלגה הורכבה מחברי כנסת עם שולחן ערוך, חברי כנסת עם שולחן לא ערוך, חברי כנסת עם ערוך לא שולחן.

וכמובן לא הוגדר כמה יש להיות לאומי. גם כאן נותרה עמימות קטנה והופיעה הצהרה של פשרה על יהודה ושומרון. אמנם הדיו לא יבש והדבר הוכחש, אך היה מאוחר מידי, כי הוא הספיק להיות מצולם. כידוע, לא צולמת, לא עשית. אבל אם צולמת, נתקעת.

ואם ממילא, אפשר לטייל בסקלה של הדתיות, אין לפסול לאומי-דתי-חילוני. כך נוצר מצב שיש חבר כנסת חילוני וגם יועץ בכיר חילוני.

נתקדם הלאה. עתה רשמית, הוצע לדרוזי להיות חבר כנסת. הרי סוף סוף גם הוא יהודי.

ובאופן לא רשמי, דובר גם על נוצרי. הוא ודאי יהודי. אך נקוה שזה רק עורבא פרח.

הרי לנו בית יהודי-מאוד-מגוון, דתי-לייטי-דרוזי-נוצרי-גויי. ולכן אני מתלבט איזה שם חדש לתת למפלגה. בהתחלה חשבתי על מפלגת מיקס, MIX, שהוא הקיצור של MIXTURE. או אולי מילה יותר מכובדת. MISCELLANEOUS.

אחר כך נטיתי לכיוון סוציולוגי וחשבתי על מפלגת הפסיפס, או מפלגת הבית הרב-תרבותי, או אפילו בית ה-MELTING POT, כלומר כור ההיתוך.

ואם כבר דיברנו על POT, עברתי למאכלים אהובים ואולי בית ה-HODGE PODGE, שכידוע זהו מרק מעניין ומגוון. או אולי פשוט בית הסלט או בצרפתית:

LA MAISON DE LA SALADE.

מכאן עברתי לתרבות הניו-איג והצעתי מפלגת הדיסקורדיאניזם DISCORDIANISM בעברית פשוטה אי-הסדר, אפילו אי-הסדר הקדוש SACRED CHAO. ואם כבר, למה לא באנגלית פשוטה. THE HOUSE OF MESS או אולי JUMBLE.

מכאן עברתי לפסיכולוגיה וחשבתי לרגע על מפלגת אספני הגרוטאות הכפייטיים.

אך כל החיפושים האלה עשו אותי רעב, ולכן חזרתי לשולחן האכילה וזאת הצעתי הסופית: הבית תותי פרוטי, באיטלקית TUTTI FRUTTI כלומר "כל הפירות".

אני ממליץ על ממתק צבעוני זה המכיל סוגים רבים ושונים של פירות, בדרך כלל מסוכרים, כמובן בצירוף תמציות טעם מלאכותיות. ממש תיאור של חברי הכנסת הנחמדים המתוקים והמתוקים. שם זה ודאי יחמיא להם, כי זה האידיאל הגדול של המפלגה להיות מתוק למגוון המירבי של אנשים.

אל תזלזלו בהצעה שלי. היא נבחנה היטב באורח מדעי. כן באורח מדעי. כבר כתב עליה פלגרינו ארטוזי PELLEGRINO ARTUSI הגסטרונום האיטלקי המפורסם, בספרו המדע במטבח או האומנות לאכול טעים,

LA SCIENZA IN CUCINA E L'ARTE DI MANGIAR BENE ובין שאר הצעות קולינריות מוצלחות מופיעה כמובן הגלידה טוטי פרוטי. GELATO DI TUTTI I FRUTTI

בתאבון. במקום לבכות על החורבן שמביא המפלגה עדיף לצחוק ולאכול, ובמיוחד לאכול טוטי פרוטי ולא לשכות לברך בורא נפשות רבות, אכן רבות מאוד.

המפלגה החדשה תביא ברכה לאומה

עקרוניות: פרש מהממשלה בעקבות ועידת קמפ דייוויד, הקים את הרשות לסחר הוגן, מתנגד לחומת מגן כלכלית והיה בעד מבצעים צבאיים. כלומר הוא אדם ירא שמים ומוכשר שהביא, מביא ויביא הרבה ברכה לאומה.

יוני שטבון הוא גם איש ירא שמים. הייתי ביחד איתו בחו"ל בשליחות בעד עלייה והוא אדם צנוע ונעים הליכות. והוא גם מוכשר. הוא היה רב סרן בצה"ל ביחידת אגוז וחטיבת גולני וקיבל צל"ש הרמטכ"ל. ויש לי כושר ארגון והסברה נפלא.

ומה שמקללים ומחרימים את אלי ישי ומה שנענש יוני שטבון על התנגדותו לחוק הגיוס והחליטו להשתיקו. זה דבר מעולה! כאשר מקללים אדם במקום לומר דברים לעניין, זה סימן שאין להם מה להגיד לעניין. אין טענות אמת נגד אלי ישי ואין טענות אמת נגד יוני שטבון. הצירוף של יוני שטבון עם אלי ישי יביא ברכה גדולה. יוני שטבון יביא יותר ארצי־ישראליות ואלי ישי יביא יותר תורת ישראל ויראת שמים. יש לספרדים כיוון יותר ארצי־ישראליות ממה שקיים בש"ס, ולציבור הדתי־לאומי יש יותר תורת ויראת שמים ממה שיש בבית־היהודי.

שאלה: אלי ישי מקים מפלגה חדשה ויוני שטבון מצטרף. מה דעת הרב על הפילוג בתוך בציבור הלאומי־דתי?

תשובה: לא שייך לדבר בענין הפילוג כי אלו ספקולציות. אנו שוברים את הראש כדי לפתור בעיות שיש, ואין זה עניינינו לטפל בבעיות שאינן עומדות על הפרק. אמנם קצין קרבי צריך לדעת מראש כל האפשרויות מה עלול לקרות, אבל אנו נחיה ונראה.

שאלה: איך הרב רואה המפלגה החדשה שהוקמה?

תשובה: היא יכולה להביא ברכה גדולה לאומה. יש לאלי ישי הרבה מעלות. הוא אדם ישר, אדם עם מידות טובות, אדם חרוץ, אדם לא מגזרי ובכל דבר טוב שהוא יכול לעזור הוא עוזר. יחד עם זה, אלי ישי הוא מוכשר מאוד. על פי רוב, אין לבן אדם שתי המעלות של ישירות וכשרון גם יחד, אך יש לו. מגיל צעיר הוא מילא הרבה תפקידים חשובים: סגן ראש הממשלה, שר הפנים, שר התמ"ת, שר העבודה והרווחה ויושב ראש ש"ס. אך הוא גם אדם מן השורה. הוא לא איש אצולה אלא איש עובד. הוא שירת שלוש שנים בצה"ל תחילה כטנקיסט ואחר כך כמש"ק דת ביחידת תובלה. והוא עבד במוסך כמסגר. הוא גם נקט עמדות

מפלגה שמעלה בתפקידה

לא מחטטים אך רשות הרבים הוא משהו אחר. אמר ביאליק שבביתו הוא מחלל שבת, אבל אם יש חילול שבת ברשות הרבים, זה הרס למדינה היהודית. בשביל מדינה של כל אזרחיה שיהודי ירא שמם יכול לחיות איך הוא רוצה, אנחנו לא צריכים מדינה, התיישבות ומסירות הנפש בצבא. החזון שלנו הוא מדינה יהודית. והתפקיד של מפלגה דתית-לאומית הוא להלחם בעד המדינה היהודית.

ש: אבל עובדה היא שהבית היהודי כן מצליחים ומתעצמים. הם השיגו 12 חברי כנסת, שזה הישג עצום, ועתה סקרים מבטיחים להם 17?

ת: יתכן. אך לא די בכך. יש לפעמים אגואיזם מפלגתי, כאשר מפלגה דואגת לעצמה ולא לאומה ולא תורה. המפלגה הופכת לאידיאל עצמי. ובינתיים אינם מטפלים בסכנה הקיומית לאומה.

ש: הרב מבקר את הבית היהודי משום שיש בו חילונים, אך האם הרב קוק לא אמר שיש ליצור אוהל כלול מכולם?

ת: מרן הרב קוק כותב באגרת: "אנו מתירים להתפלל עם העבריינים, אך לא להתחשב בדעותיהם העברייניות" (אגרות הראיה ב קעב). אדרבה, אנחנו חייבים לקחת אחריות על המדינה.

ש: הרב כל הזמן אומר שאנחנו מתקדמים,

שאלה: הרב מביע ביקורת חריפה על הבית היהודי, אך האם אינם מתאצמים בעבודתם?

תשובה: אני אוהב את אנשי הבית היהודים, אני מעריך אותם והם החברים שלי, אך כבר שנתיים, כוחות גדולים עמלים על חקיקה אשר מטרתה למחוק את האופי היהודי של המדינה, ולהפוך אותה למדינה חילונית, מדינת כל אזרחיה, מדינה ככל המדינות המערביות. הבית היהודי אינו לוחם במסירות נפש נגד חורבן זה.

ש: אפשר דוגמה של חקיקה בעייתית?

ת: בהריסת עניינים חיוניים המעוגנים בסטטוס קוו, כגון החלשת הרבנות הראשית לישראל, החלשת מעמד הדיינים, גיור לא לפי ההלכה אלא לפני רצונו ותודעתו של האדם, ביטול כשרות הנישואים, עד כדי חוקי סדום כגון שני הומואים שיוכלו לקנות תינוק ולגדלו, שזו תועבה שלא תשוער. חוקקו חוקים רבים כאלה, עשרות הם באמצע תהליך, ועוד עשרות מוכנים.

ש: אך מה נעשה, יש כל מיני יהודים עם כל מיני דעות בארץ?

ת: אנו זקוקים למפלגה דתית-לאומית בשביל מדינה יהודית, שהיא הכנה לחזון של ממלכת כהנים וגוי קדוש. במה שאנשים עושים בחיים הפרטיים אנחנו

בסך הכל יש שלושה בארץ, הכלכלה משגשגת, הצבא חזק, התורה מתחזקת. ב"ה עם ישראל מתקדם.

ת: ב"ה עם ישראל חוזר לעם ישראל,

לדתיים-לאומיים מגיע מפלגה דתית-לאומית

עם אשה, וקל וחומר ששני גברים אלו יוכלו לקנות לעצמם תינוק - מה שמכונה חוק הפונדקאות.

וכן, כל דתי-לאומי לא יסכים שכל מי שרוצה ליטול את השם יהודי, יטול, ושאפשר יהיה להתגייר בלי קבלת מצוות, ושיגירו מאות אלפי עולים רק על יסוד הזדהות יהודית.

בודאי יהודי דתי-לאומי לא יסכים עם מצב שאסור לבנות בית אחד באזורי ירושלים.

ויהודי דתי-לאומי מאוד מכבד את הרבנות הראשית ואינו גאה בכך שמשפילים אותה.

גם לא מובן לו כל כך איך אדם לא דתי-לאומי, כיון שאינו דתי, יכול לייצג אותו. וכמובן הוא לא יסכים שמי שטוען נגד כל אלה בשקט ובנימוס יקבל איומים.

שיהיה ברור, לציבור הדתי-לאומי יש קווים אדומים. הם לא זהים לגמרי בקבוצות שונות, אבל בודאי לכולם יש קווים אדומים. לבית היהודי, אין, הוא רכיבה, הקו האדום היחיד שלו הוא:

לו הדתיים-לאומיים היו יודעים מה מתרחש באמת בבית-היהודי לא היו מצביעים עבורו. אבל הצליחו להרדים אותם, הצליחו להטעות אותם. זה באמת עצוב לראות כיצד לציבור יקר ומעולה זה אין ייצוג הולם בכנסת, לכן הוא מתפזר לכל מיני מפלגות, או למפלגה שאמנם נושאת שם של דתית-לאומית, אבל באמת השתלטו עליה, ועושים בה ככתוך שלהם.

כי גדול הוא הציבור הדתי-לאומי, בין 700,000 ל-1,000,000, כלומר בין 13% ל-18% באומה. אז מגיעה לו מפלגה מתאימה: ואין זה משנה מה הגוון הדתי-לאומי שלו, כי 28% מגדירים עצמם כחרדים-לאומיים, 45% כדתיים-לאומיים, ו-27% כדתיים-לאומיים-ליברליים. אבל כשמו כן תהילתו, הדתי הלאומי, אוהב את הדת ואת הלאום, מזדהה עמוק עם הדת והלאום, ולא יותר בשום אופן על הדת והלאום.

לכן, כל דתי-לאומי לא יסכים לנישואים רשמיים מטעם המדינה בין יהודי לגויה, או יהודיה לגוי, או איש עם איש, ואשה

הכיסא. הוא: לשבת בממשלה, כדי
"להשפיע מבפנים".

לא אמרנו שהדת והלאום אינם מענינים
את הבית היהודי, אך רק עד גבול
מסויים, כמשל הג"ר יוסף דב סולוביצ'יק
ב"חמש דרשות" בשם זקנו ה"בית הלוי"
על מטבע הכסף. יש הלכה שאם אדם
הפקיד אצל חברו מטבעות זהב אך אמר
לו שהן כסף, והוא פשע בשמירה, עליו
לשלם רק על מטבעות כסף, כי לו ידע
שהן מזהב, היה שומר יותר טוב. עבור
הבית היהודי הדת והלאום הם רק נושא
לדיבורים יפים, כמו מטבע כסף, או
נחושת, או פלסטי, ולא למסירות נפש.

אבל לציבור הדתי-לאומי כולו, גם
המגדיר עצמו כליברלי, זה זהב. וגם
אם אדם פלוני או אלמוני, אינו בתכלית

השלימות באופן אישי, כי אין אדם צדיק
בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, אבל
ודאי רוצה הוא במדינה ששם ד' נקרא
עליה.

האם הציבור הדתי-לאומי מזדהה
עם עמדת היו"ר שמוכן לפתוח את כל
הסוגיות על דת ומדינה כמכלול ויצירת
מכלול חדש? - כאשר השאיר בעמימות
מחוכמת מה הוא מתכנן לוותר.

האם הציבור הדתי-לאומי מזדהה
עם ההצהרות על מוכנות לנהל מו"מ
עם פלסטינאים ולוויתורים? - וגם זאת
השאירו עם ערפילים חמקנים מה
מוכנים לוותר.

אז אולי הגיע הזמן להחזיר לדתיים-
הלאומיים את המפלגה שלהם?

הבית היהודי צריך לחזור בתשובה גדולה

דברי רבנו הרב צבי יהודה שאמר בכגון
זה: לא לזלזל במה שיש אך לא להשלים
עם מה שיש.

כי לא מדובר כאן בבעיה נקודתית
בעניין המלחמה בעד המדינה היהודית
בחוק זה או אחר, אלא בבעיה שורשית
קשה.

צודק מו"ר הרב חיים דרוקמן באומרו
שהוא מדבר על בית-יהודי אחד ואני
הדל על בית-יהודי אחר. אכן הוא מדבר
על הבית-היהודי שקיים בפועל ואני על
הבית-היהודי שחייב להיות. לכן הוא
נותן לו ציון "עובר", ואני אומר שזה לא
הנער אליו התפללנו, ועוד דרך ארוכה
לפניו, והרבה יש לתקן. זה מזכיר את

לראשונה, המפלגה הדתית-לאומית הצטרפה לקואליציה בלי להעמיד תנאי על שמירה על הסטטוקו, אלא הסתפקה בזכות ווטו, - שלא הופעל כדי למנוע תהליכי חקיקה חמורים כשלעצמם.

אין זו טעות מקרית, יו"ר המפלגה סובר שיש לפתוח את נושאי הסטטוקו וכן התבטא בפומבי בטלוויזיה בשלב הקמת הקואליציה.

זו נקודה מרכזית: זה כבר לא החזון הקדוש של המזרחי ובודאי לא זה של מרן הרב קוק, אלא חזון לאומי כללי. גם זה חשוב, אך בשביל זה יש הליכוד, שגם שם יש חברי כנסת דתיים העושים כמיטב יכולתם.

לכן הטענה על היקף המנדטים שגדל, אינה שייכת. מוטב מפלגה יותר קטנה עם מטרת קודש כמו המזרחי - אשר ההצטרפות לקואליציה תוכל להעמיד עמדה ברורה לגבי מרכזיות הקודש והתורה בחיי האומה והנהגת האומה, - מאשר מפלגה גדולה המחוייבת לבטל ולעמעם מסר זה, כדי להביא מנדטים מהציבור החילוני. פרופ' אשר כהן, שהוא מרצה דתי באוניברסיטת בר אילן, טוען שמחצית הבוחרים הינם חילוניים, לכן יש צורך להתאים את מדיניות המפלגה לצפיותיהם כדי לא לאבד אלקטורט זה. הוא מביא כדוגמה שיש לאפשר לחברי כנסת החילוניים של המפלגה להופיע בטלוויזיה בשבת.

כאמור לעיל, המפלגה אמנם השתמשה בזכות הוטו שהיתה לה בוועדת השרים ביחס לחוק הפונדקאות, אך אחר כך הסירה אותו בגלל לחצים פוליטיים כספיים, והחוק עבר שם, אלא נעצר עקב נפילת הממשלה, ולא נקבר בשום וועדה.

וכן על חלק מהחוקים היא הטילה ווטו, אך חוקים אחרים לא עברו, לא בגלל שימוש בווטו אלא מפני שהממשלה נפלה. משלב שהתבררה היקף המגמה, הבית-היהודי לא פעל כנדרש למנוע את המצב מראש ולהפלת הממשלה לאחר מכן כדי לעצור את החקיקה, במה שעדיין אפשר היה להציל, מלבד כמה חוקים שהבית-היהודי פעל בהם, כגון על ידי הגשת ערער.

יתר על כן, חוק הגיוס וחוק הגיור, הבית-היהודי היה שותף לקידומם. באשר לטענה שח"כ החילונית פעלה במרץ בעניין חוק הגיור וייצגה אותנו נאמנה, - הנה הקשבתי לה קשב רב בנדון, ושאלתי אותה את אותה השאלה התמימה ששאלתי אחרים: "מה לא טוב בחוק הגיור העכשווי כדי שיהיה הכרח להחליפו"? - תשובה: "יש שלוש מאות אלף גויים בארץ ויש למצא להם להם פיתרון". הרי הודאה ברורה שהכוונה לשינוי הלכתי. ועובדה היא שחוק זה עבר בניגוד לדעת הרבנות הראשית, שמבינים יותר ממנה בענייני גיור. אגב, גם היא אומרת שאינה רואה כל בעיה בניפוץ הסטטוקו.

באשר לטענה שהמפלגה מתייעצת עם רבנים, הנה אותם רבנים בשיחות אישיות עם אנשים, מודים שלא עמדה לנגד עיניהם מבעוד מועד, התמונה הכללית של היקף החקיקה, ולא ניתנה להם שהות מספיקה ללמוד בעיון הנדרש את הנושאים שהועלו בכל שבוע. זאת למעט חוק הגיור בו עסקו ותמכו, מלבד הרב אריאל והרב ליאור שהתנגדו לחוק. יש להדגיש שגם אם החוקים לא התקבלו, עצם הקמפיינים המלווים אותם מכשירים את הדעות והלבבות

נתגשמה במעשה ובחיים טפלו בה אנשים שאינם הגונים והחשיכו את יפעתה... כל זה מתגלה יותר אצל אנשים בעלי חומר חזק וגם וחסרי רוח אצילי". אבל אין זו ירידת עולם, אפשר לעשות תשובה, ולכן הבית־היהודי חייב להצהיר על מחויבותו לרבנות הראשית, למלחמה נגד חקיקה הפוגעת באופי היהודי של המדינה, ותיקון את הקלקולים שבעבר, בחקיקה מתקנת. ושב ורפא לו.

לקראת קבלתם בעתיד והריסת הסטטוס קוו - שמשמש מעין חוקה לא כתובה השומרת על האופי היהודי של המדינה וגם משכינה שלום בין חלקי האוכלוסיה (ועיין ויקיפדיה ערך סטטוס קוו).

זה הכלל, קרה לבית־היהודי מה שמתואר בספר אורות התשובה יב: "יש שמחשבה יורדת ממרומי גדולתה וממקור טהרתה, מפני שאחרי אשר

להצלת המדינה היהודית

הבית היהודי

ת: כשמה. שמדינתנו תהיה מדינה יהודית ולא מדינת בה יש גם יהודים, מדינת כל אזרחיה. תפקיד הבית היהודי להילחם בחירוף נפש על תחית האומה בארצה על פי תורתה.

ש: מה הבעיה? כל יהודי שרוצה לשמור תורה ומצוות בארצנו יכול לעשות זאת יותר מכל מקום בעולם ואף המדינה מסייעת בידו.

ת: עם ישראל לא נבחר בשביל זה על ידי רבונו של עולם שאמר לאברהם אבינו: ואעשך לגוי גדול. ויותר מאוחר: ממלכת כהנים וגוי קדוש. לא רק מדינה שיש בה יהודים, אלא מדינה יהודית שדבר ד' מאיר את חייה. בשביל מדינה שמרשה ליהודים לשמור תורה ומצוות,

שאלה: למה יש ביקורת נגד מפלגת הבית היהודי? הרי היא עושה דברים רבים טובים?

תשובה: בלי צל של ספק. אך אינה עושה את עבודתה העיקרית שלמענה נבחרה. מעשה בזקיף בארמונו של הצאר ששמע קול זעקה העולה מן הנהר: הצילו! פשט בגדיו והציל את האדם הטובע. אך כאשר עלה מהמים, תפסוהו המשטרה הצבאית וזרקוהו לבית־הסוהר. הוא נשפט על הפקרת עמדה. טענותיו שהציל נפש לא הועילו. אמרו לו השופטים: באותו זמן, היה יכול להיכנס סוציאל־רבולוציונר ולהתנקש בחיי הצאר. אך כיון שכוונותיך היו טובות, אנו נמיר גזר דין מות בארבעים מכות קנוט (שוט עם רצועות עור ומסמרים בקציהם).

ש: ומה תפקיד המפלגה הדתית־הלאומית,

פה ובכתב. לעת כזאת, זו המשימה הראשית ואף היחידה של הבית היהודי להילחם בכל תוקף נגד.

ש: אבל יש עוד דברים חשובים במדינה, כגון בטחון, הגנה על ההתיישבות, אחדות באומה?

ת: נכון. אך לאלו יש גואלים אחרים. תפקיד הבית היהודי הוא שתהיה מדינה יהודית. זה פיקוח נפש של המדינה.

ש: אבל בכל דבר הבית היהודית מתייעץ עם רבנים?

ת: לו יהיה כן, לא מדובר בשאלה הלכתית אישית שכל אחד שואל את רבו, אלא בשאלות כללי-ישראליות, שהפוסק הוא הרב הכללי-ישראלי, כלומר הרבנות הראשית לישראל. לא חברי כנסת, גם דתיים, פוסקים הלכה, גם אם אחר כך מחפשים בסופרמרקט של רבנים תמיכה בדעתם. הרבנות הראשית לישראל היא הרבנות הראשית במובן הממלכתי. זו אחת היצירות הראשיות של מרן הרב קוק.

ש: מה זה קשור לרב קוק דווקא?

ת: תחיית האומה בארצה על פי תורתה אינה מלאכה פשוטה. גם תיקון הפרט אינה מלאכה פשוטה, קל וחומר תיקון הכלל. מרן הרב קוק ורבנו הרב צבי יהודה ערכו לנו את מסילת ישרים של הכלל - שכמובן גם כולל מסילת ישרים של הפרט, או ליתר דיוק: הפרט מתוך הכלל. מסילת ישרים זה כולל רבנות ראשית לישראל בתור הנהגה רוחנית לאומה.

ש: אבל מרן הרב קוק והרב צבי יהודה אמרו שהמדינה היא קדושה?

ת: ודאי. כי היא מצוה, ומצוה מקדשת:

ואף מספקת להם שירותי דת, אינינו זקוקים למדינת ישראל, די בנפוליאון. אז למה למסור את הנפש בישוב ובמלחמה? די לגור בארצות הברית.

ש: האם זה מציאותי שתהיה היום ממלכת כהנים וגו קדוש?

ת: לא כיום. אך אנו בדרך. כמו שהציגנו היתה המדינה בדרך, כך המדינה שלנו צריכה להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש בדרך. כמובן הדרך ארוכה, אך יש להחזיק בה בעקשנות.

ש: והבית היהודי לא עושה זאת? הרי הוא מוחה כל פעם שיש חקיקה נגד התורה?

ת: הוא עושה זאת בקול ענות חלושה כדי לצאת ידי חובה כביכול כלפי חוץ. על זה יש למסור את הנפש, שהרי כאמור לעיל זה תפקידה. מדובר כאן בקווים אדומים.

ש: אך תמיד המפלגה הדתית לאומית היתה פשרנית?

ת: נכון. אך כאן נשבר שיא הפשרנות והחלה נסיגה לאחור. לא תמיד לחמה המפלגה הדתית-הלאומית בכל המרץ האפשרי כדי לקדם אותנו אל עבר המדינה היהודית, אך מצד שני היא לא נסוגה אחור. היה סטטוס קוו ששמר בינתיים על המינימום הקיומי של מדינתנו: חוקי נישואים, גירושין, קבורה, גיור, שבת, רבנות, כשרות ועוד. ועתה, לראשונה כל זה נשבר, בשותפות עם הבית היהודי.

ש: שמא זה קרה רק במקרים בודדים?

ת: לא. זו לא תקלה חד פעמית. אנו עומדים מול מבול של עשרות חוקים המוחקים את המדינה היהודית, כפי שמצהירים בפירוש פעילים שונים בעל

ת: במה שדיברנו. לא לנתק את המדינה מרבונו של עולם, כמו הנוצרים, שאומרים תנו לקיסר מה ששייך לקיסר, ותנו לשמים מה ששייך לשמים, "מטילים קנאה ואיבה ותחרות בין ישראל לבין אביהם שבשמים" (שבת קטז א).

ש: האם ביקורת על הבית היהודי לא פוגעת באחדות במחנה?

ת: קודם כל המחנה הוא לא רק הדתי-לאומי, הוא כולל גם את החרדים, שהם לב לבו של המחנה. יתר על כן, המחנה כולל כל כללי-ישראלי. ולעילא, המחנה כולל את עם ישראל והשכינה, מחנה שכינה. את אשר יאהב יוכית. אדרבה את המאבקים הקשים בימינו על המדינה היהודית, אנו ננצח ונצא עוד יותר מחוזקים. חזק ואמץ.

אשר קדשנו במצוותיו. המובן של מדינה היא שהעם שלנו שולט על הארץ שלנו. אבל זה רק גוף המדינה. בתוך הגוף צריך נשמה. גוף המדינה הוא: עליה, התישבות, כלכלה, בטחון ועוד. אבל בלי נשמה כל זה עלול להתרוקן, להתמלא ארס, להיהפך לרועץ. אם הרוח יפול, גם הגוף יפול, גם הצבא והלאומיות יפלו.

ש: יש באמת סכנה כזאת?

ת: זה כבר קרה לנו פעמיים. הרי היתה לנו מדינה, אבל היתה זו מדינה של הפקרות ודרכי גויים, לכן נחרבה.

ש: וזה עלול לקרוא גם לנו?

ת: לא. כי הנביאים הבטיחו. הם הבטיחו שנעשה תשובה. מי שמתבונן עמוק רואה באומה את כל הכחות הנצרכים כדי לעשות תשובה גדולה.

ש: במה בדיוק לעשות תשובה?

האם ללכת ביחד עם מפלגת "יחד"

של הרבנות הראשית.

ש: ומה עם כלכלה ובטחון?

ת: פשיטא. כל המפלגות מסכימות עם זה, כל המפלגות טובות, כולן דואגות למדינה, - כלומר לגוף המדינה. אך לא די בכך. מדינה צריכה נשמה. כך כתב רבי מאיר שמחה מדוויסק בעל אור שמח

ש: מה יש לחפש במפלגה דתית?

ת: מפלגה דתית צריכה לחתום על אמנה שבימינו תדגיש שלוש עקרונות: א. עמידה על הסטטו קוו, ששומר על אופיה היהודי של המדינה. ב. תיקון כל החוקים שכבר נחקקו או שהם בתהליך חקיקה בכיוון הפוך. ג. חיזוק מעמדה

קוק "דגל ירושלים", כלומר חיבור כל הנאמנים לתורה ולמצוות לחזון של שיבת ציון. אמנם בזמנו הדבר לא הצליח, אך האמת נשארת שזה האידאל...

ש: אבל סליחה, אני שומע מהרבה דתיים לאומיים ואפילו מרבנים סלידה מעצם הרעיון להתחבר לחרדים... הם בעיניהם מוקצים מחמת חרדיות...

ת: אכן זו הצרה הגדולה: עד שלא נעקור את שנאת החרדים, לא נגיע לשום מקום! מדברים דיבורים גבוהים של אהבת ישראל, שכולנו אחים, אך בד בד שונאים את החרדים! שוכחים את העיקר שאנו והחרדים יש לנו אותה מטרה, שהיא בנין התורה בארץ, רק אנו מחולקים בדרכים כיצד להגיע לכך. אך עם החילוניים אנו מחולקים גם במטרות, אלא כמובן בעומק הנשמה הכל אחד.

ש: איך הרב מסביר את השנאה הזאת?

ת: אין זה עניינינו להסביר אלא אדרבה לתקן.

ש: אבל אם לא נדע איך זה קורה לא נוכל לתקן?

ת: יש שלא מבינים שהחרדים שייכים למחנה הפנימי של האומה, כלומר: יראת שמים. לא מבינים את הערך העצום לאומה של לימוד תורה, גם אם אין זה לימוד תורה של "התורה הגואלת". לא מבינים את הערך העצום של גמילות החסד הענקית. אברהם אבינו - חסד, משה רבינו - תורה. התקשורת משקרת יומם ולילה ביחס לחרדים והדתיים-הלאומיים בולעים את כל השקרים האלה.

ש: אבל האם אין חשש המפלגה החדשה הזאת לא תילחם בעד שלמות הארץ?

ת: נכון. זה חשוב מאוד. צריך לעמוד

ב"קול קורא למען קרן היסוד" המובא בסוף ספר "שיבת ציון": ישוב ארץ ישראל שקול כנגד כל מצות שבתורה, אבל "זה תלוי בהופעת אור אלקי לראות אשר כל הענינים הכלליים והקנינים הציבוריים יהיו על טהרת הקודש והצניעות". לכן יש לחפש את המפלגה הכי קרובה לעצור את גל החקיקה נגד מדינה יהודית.

ש: יש רבנים דתיים-לאומיים שרואים תקוה במפלגת "יחד" אך אמרו לי שהם מנועים מלהביע דעה, כי הם חוששים שייפגעו תקציבי מוסדותיהם?

ת: זה לא שיקול. אדם צריך אומץ לומר דעתו, בלי שישתקו אותו בשוחד תקציבים. וכן יש לשער שמפלגה זו תתקצב מוסדות תורה לא פחות מאשר הבית-היהודי, אם לא יותר.

ש: אבל אולי כל השותפות הזאת עם חרדים אינה שותפות אמת אלא רק תרגיל שלהם כדי לגנוב קולות של דתיים-לאומיים?

ת: זה לא נראה כך, אך הדברים יתבררו כאשר נדע על הרכב המפלגה. אבל בהחלט זו נקודה חשובה. חיבורם של אנשים שונים לשם תועלת לא יחזיק מעמד. זה מעין כנסיה שאינה לשם שמים שאין סופה להתקיים כי כל צד ימשוך לכיוון שלו. אחרי קום המדינה, אכן היתה חזית דתית מאוחדת שכללה חרדים ודתיים-לאומיים, ואז רבנו הרב צבי יהודה הדגיש שיהיה לאיחוד הזה ערך רק אם הוא איחוד אמתי של קירוב לבבות של שלומי ישראל גם יחד. עיין מאמרו "עמדתנו ועקרונותיה" בספרו לנתיבות ישראל א.

ש: האם זה באמת דבר אפשרי? חרדים ודתיים-לאומיים יחד?

ת: הרי זה החזון הגדול של מרן הרב

עצם החיבור חרדים דתיים-לאומיים
יביא ברכה גדולה לאומה.

**ש: יש טוענים: בהתחלה היינו דתיים-
לאומיים, אחר כך נעשינו חרדים-דתיים-
לאומיים, ועתה נהיה חרדים לגמרי...**

**ש: לא לשכוח את העיקר שאנו עם אחד,
והמחבר יותר גדול לאין ערוך מהמפריד.
ודאי שברמה אישית יש הבדלים בין אדם
לחברו, אבל פילוג ציבורי מלאכותי של
האומה לחלקים הוא דבר לא אמתי ודבר
מזיק, כפי שמסביר מרן הרב קוק במאמרו
מסע המחנות אשר בספר מאמרי הראיה.
עם אחד בארץ.**

על כך. אף אחד לא יודע עתידות. אך
בבחירות, מה שקובע זה מה שהיה בפועל
בעבר, בתקוה שימשיך בעתיד. בעבר
ראש הפלגה תמך במאבק על הארץ, וכן
האבא הרוחני של המפלגה הגר"מ מזוז.

**ש: בקשר לזה, האם אין חשש שהמפלגה
תונהג על ידי "מרן" חדש?**

ת: גם זאת ימים יגידו. יש לבנות את
ההדרכה הרוחנית של המפלגה בצורה
שתתאים לכולם. אכן היא רק בראשית
הדרך. אבל הראשית היא טובה וישרה.

שיר אשה בבחירות

שירים שלה צריכה לכתוב עליו שהוא רק
לנשים (שו"ת מעין אומר חלק יב עמ' קעג).

אמרת שהיא מפורסמת ומוכרת.

היא הוקלטה באולפן על ידי גברים
וזה ודאי אסור, ועתה שמיעתה מוגדרת
בהלכה כחיזוק ידי עוברי עבירה.

אוי למפלגה דתית שזה חלון הראווה
שלה.

**שאלה: יש לבית'הודי שיר בחירות בו
שומעים זמרת מפורסמת. זה מותר? כי
שמעתי שאם לא מכירים את הזמרת, אז
מותר לשמוע קולה דרך מכשיר?**

תשובה: ודאי אסור (עיין ברכות כד א.
רמב"ם איסורי ביאה כא. שולחן ערוך אה"ע כא.
קיצור שו"ע קנב ת. ועיין מסילת ישרים יא).

הלכה כחלקת יואב או"ח ל, שגם אם
לא מכירים אותה אסור. ופסק הגר"ע
יוסף שאשה המוציאה לאור תקליטור עם

חרדים ודתיים לאומיים הילכו יחדיו?

מסיבה תועלתית לעבור אחוז החסימה או אידיאל עצמי?

ת: בודאי אידיאל עצמי. כמובן, אנחנו רק בני אדם, ותמיד מעורב צד של לא לשמה. אך אם יש גם צד גדול של לשמה, הוא אינו מתבטל עקב המרכיב של לא לשמה. למשל נפסק בשולחן ערוך שאדם שמתהלך ממקום למקום כדי למכור תפילין, זה נקרא לשמה על אף שהוא מתפרנס מזה. אדרבה, יש עכשיו הזדמנות היסטורית מאוד חשובה לחבר חרדים ודתיים-לאומיים בחיבור כן ואמיתי.

ש: ואם זה לא היה כן ואמיתי אלא רק תועלת?

ת: אז אין לזה ערך. לקראת הכנסת השלישית שנבחרה בתשט"ז, שוב עמדה על הפרק ההתמזגות של כל הזרמים הדתיים, ורבנו הרב צבי יהודה בירר שלאחדות זו יש ערך בתנאי שאינה תכסיסית אלא פנימית. דבריו נרשמו מתוך שיחה: "האיחוד הוא יסוד גדול ביהדות, והלוואי ונזכה לאחדות... פנימית בין אנשי תורה, אמונה ומצוות... ותהיה לדוגמא לאחרים. והחשוב ביותר והקודם לכל, - שתירבה האחדות האמיתית, האהבת בישראל... לא ההישגים שאפשר להשיג על ידי האיחוד הם העיקר והשורש, כי אם עצם האחדות היא החשובה, ומתוכה תוצאת הישגים

שאלה: האם זה מציאותי להרכיב מפלגה שתכלול חרדים ודתיים-לאומיים גם יחד?

תשובה: ודאי זה אפשרי. אחרי קום המדינה, שלושת הזרמים הדתיים, אגודת ישראל, המזרחי והפועל המזרחי, התאחדו ב"חזית דתית מאוחדת". רבנו הרב צבי יהודה כתב מעין מצע רוחני לרשימה המאוחדת (לנתיבות ישראל אקלא) וסיכם שבעת תחיית ישראל, יש לעסוק ב"קירוב המעשים והלבבות ואיחודם של נושאי האמונים לדגל ישראל המקורי, מתוך פעולת ההבראה הארצישראלית של היהדות". כלומר לאחד את כל היהודים הנאמנים לתורה.

ש: האם אין מרחק גדול ביניהם?

ת: יש כאן חידה גדולה. כיצד אנשים מתפארים ב"פתיחת שורות" לאחד דתיים וחילוניים, ומסתייגים מאיחוד עם חרדים. בודאי אהבת ישראל כוללת את כולם. יש אהבת ישראל מצד הנשמה הישראלית, ובזה אין הבדל בין יהודי ליהודי, ויש אהבת ישראל המתווספת מצד המעשים, ובזה יש הבדל ביניהם. "חביבים ישראל שנקראו בנים למקום" - כולם, ללא הבדל. "חיבה יתירה נודעת להם שנקראו בנים למקום" - כלומר אם נודע במהלך המחשבה והחיים שהם בנים לד', אז יש חיבה יתירה.

ש: האם ההתאחדות במפלגה אחת, היא

חשובים. כל גילויי האחדות הם עצמם הרווח היסודי..." (צבי קודש 302).

ש: ולאחדות עם חילוניים אין ערך?

ת: ודאי צריך אהבת ישראל בכל עם ישראל. אך אין זאת אומרת שיש לבחור אותם לתפקידי הנהגה. התנאי הראשון עבור מנהיג הוא יראת שמים, כפי שפוסק הרמב"ם בהלכות מלכים פרק א. אם לבנו של מלך אין יראת שמים, אין ממנים אותו לירש את אביו. ובהלכות כלי מקדש, נפסק שאם מלך חדל להיות ירא שמים מורידים אותו. כאשר שוב עמדה של הפרק בשבת תשכ"ח הקמת "חזית דתית מאוחדת", רבנו הרב צבי יהודה הביע תמיכתו ורשם בקצור: "תהילים קיט סג (חבר אני לכל אשר יראוך ולשומרי פקודיך) יחזקאל לז יז, כב (וקרב אותם אחד אל אחד לך לעץ אחד...) (שם 303). גם במאמרו "ישראל של בדיעבד

וישראל של לכתחילה" הוא משתמש בביטוי: "מחנה ישראל הפנימי, שומר אמונים ונושא דגל הנצח כדבר ד' ותורתו" (לנתיבות ישראל א קלה).

ש: אבל האם אין חשש שהשותפות עם חרדים תמנע אותנו ממאבקים חשובים על העם ועל הארץ?

ת: עתה יש לנו שלושה מאבקים חשובים העומדים על הפרק: עצירת גל חקיקה בכיוון של מדינה לא יהודית, ותיקון הקלקולים שהיו בעבר. ובזה אין שאלה כלל שחרדים יילחמו. שלמות ארץ ישראל. וגם בזה בעבר ראינו שראש מפלגת "יחד" לחם בעד. דאגה לעם ישראל, כלומר לעניים, וגם בזה ראינו שהוא לחם. הרי שלוש מלחמות חשובות. התורה הארץ-העם. חזק ונתחזק.

בית הכדורגל היהודי

דתי גם חילוני גם באמצע. כיצד מכנים מישהו גם וגם? - מגמגם. מי שמשריין כדורגלן סימן שהוא שם, סימן שהוא רואה את הפוליטיקה כמגרש כדורגל. בכדורגל קונים שחקנים ומוכרים שחקנים, לא משנה השקפתם. העיקר

פתגם ידוע: אמור מי אתה משריין, אמור לך מי אתה. מי שמשריין חילוניים, סימן שהוא שם. מי שמשריין כדורגלן, סימן שהוא שם. אכן יפה אמרה הגברת שקד אחר שנבחרה בבחירות המקדימות: סימן שהמפלגה היא "גם וגם", כלומר גם

הלאומי־דתי הולך ומתפקח שלא זו הקבוצה שלו ובודאי לא שם אלהים.

בודאי שבמהלכה האחרונים המפלגה חשבה להבקיע את מה שנקרא "שער יד האלהים" אבל גם כדורגלן לפעמים נכשל בבעיטת חוץ, בבעיטת קרן ובגול עצמי.

כן, לצערנו הבית־היהודי שכח שהוא מפלגה לאומית־דתית והרשה לעצמו בעיטת חוץ, שער בלי אלהים.

שיכניסו גול, וכל האמצעים כשרים. ומי הוא הכדורגלן המוצלח? - מי שיש לו מועדון מעריצים ואפילו אולטראס. וכל זאת אנו מוצאים בבית־היהודי הכדורגלי.

לא נסתיר שיש סוציאולוגים ופילוסופים בעולם שלא מתלהבים מהכדורגל. הם מכנים אותו כדָּבָר אמוציונלי, כברבריות במגרש, כנסיגת המחשבה ועוד. אולי הם צודקים ואולי אינם צודקים, על כל פנים הציבור

האם העם יחד עם 'יחד'

ש: אם זה כל כך פשוט, למה לא חשבו על זה לפני כן?

ת: חשבו וחשבו, אך לא די לחשוב, צריך לקיים, ובשביל זה צריך מסירות נפש, וכשיש מסירות נפש, יש סייעתא דשמיא. עתה היתה מסירות נפש ואז היתה סייעתא דשמיא?

ש: אבל האם הצירוף הטכני של מפלגה עוצמה יהודית לא היה טעות, הרבה בציבור קשה להם עם מפלגה זו, ורואים אותה כקנאים וכוחנים?

ת: ודאי טעות חמורה, אך כאשר טועים לא נשארים לגרד את הפצעים, אלא עושים תשובה, מסתכלים קדימה וצועדים הלאה. עתה יש לחזק מפלגה זו.

שאלה: אחרי הרכבת הרשימה של יחד, מה לחשוב על המפלגה?

תשובה: כמו קודם, שיש ברכה גדולה בכך שיושבים יחד חרדים עם דתיים־לאומיים. בודאי שיאה ונאה הוא השם יחד. העם אינו אינו אוהב פילוגים, הוא אוהב אחדות. הוא רואה מפלגה זאת, הוא חש משב אוויר צח.

ש: האם לא יהיה להם קשה לשבת יחד באותה מפלגה?

ת: למה?! אנו רואים שבבית־כנסת מתפללים יחד חרדים ודתיים־לאומיים - אז למה לא בכנסת?! וכן יושבים באותם שיעורים, ותלמידי חכמים יושבים באותו בית־דין, לומדים אותם ספרים, ומצטטים זה את זה בתשובותיהם.

ש: זה כל ערכה שהיא מאגדת חרדים ודתיים-לאומיים?

ת: זה היסוד ומתוך כך היא תביא ברכה. א. היא תילחם נגד גל החקיקה האנטי יהודית הנורא, שכולל 55 חוקים, חלק כבר עברו, חלק באמצע חקיקה, וחלק מחכים בעתיד. יש לעצור את הגל, ולתקן את העבר. ב. היא תילחם בעד שלמות הארץ. ג. היא תילחם בעד העניים. הרי התורה הארץ והעם. אבל התנאי הראשי הוא להיות יחד. תנאי לקבלת התורה היה שהיינו כ"איש אחד בלב אחד".

ש: אז גם עם חילוניים?

ת: בודאי. בעד 'יחד' יצביעו גם חרדים, גם דתיים-לאומיים, גם מסורתיים, גם חילוניים. כולנו עם אחד. אבל קודם יש לאחד את המחנה הפנימי של שלומי אמוני ישראל, ומתוך כך יתאחדו יחד שבטי ישראל.

מרן הרב קוק כותב במאמרו מסע־המחנות:

"דומה לנו שהננו מחולקים לשני מחנות. תמיד רגילים לצלצל אצלנו בשני השמות המהוים את הקהל שלנו בכללו, והם 'חרדים' ו'חפשים'. שמות חדשים אשר מאז לא היו רגילים להיות מתבטאים אצלנו כלל. ידענו שאין בני האדם שוים במדרגותיהם, ביחוד במה שנוגע לתוכנם הרוחני, שהוא יסוד החיים, אבל שיהיה שם מוגבל ומיוחד לכך המתאר סיעות ומפלגות, מזה לא

ידענו... הלואי שנוכל להשכיח מאתנו, בכלל, את אלה שני השמות העומדים לנו לשטן על דרך החיים האיתנים והטהורים הראויים להיות שבים אלינו באור ד' אשר יאיר לנו".

"ההבלטה של שני השמות הללו וההסכמה הדמיונית המקשרת את האישים הפרטיים - שכל אחד מהם יתאמר לומר: אני הנני ממחנה זה, השני אומר גם הוא: אני הנני ממחנה זה, וכל אחד ואחד הוא מרוצה מעמדתו, - הרי הוא סותם את הדרך של התיקון ושל ההשתלמות משני הצדדים. 'החרד', כלומר מי שהוא חושב את עצמו שהוא שייך למחנה זה שקוראים לו 'חרדים', הרי הוא מביט הבטה מלמעלה למטה אל המחנה השני 'החפשים'. ובמה שנוגע למחשבות של תיקון, של חיפוש מעשים ושל תשובה הלא מיד הוא שולח סקירת עין אל המחנה השני העומד לפניו בכל מערומיו מתורה ומצוות והוא חושב בדעתו, שהתשובה במלוא מובנה הלא שם היא דרושה, אליהם הדברים מכוונים, להם ולא לו. ו'החפשי', כלומר מי שהוא עומד בזה המחנה שהוא מתאר בשמו המודרני הזה, הרי הוא בודאי חושב, שכל הרעיון של תשובה הרי הוא נוסח 'חרדי' שאינו שייך לו כלל... והננו ממששים כעורים באפילה" (מאמרי הראיה 76).

אשרינו שקמה מפלגה המאחדת יחד כל שבטי ישראל.

אני אוהב את כל המפלגות, אבל את יחד - אני אוהב מעל הכל

שרוצה יבוא ויטול" (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ג). כי באמת החילוניים אינם חילוניים, הם חילוניים מבחוץ ומאמינים מבפנים. כך כותב מרן הרב קוק שהתעוררות האומה לשוב אל ארצה, אל מהותה, אל רוחה ואל תכונתה, אור של תשובה יש בה (אורות התשובה פ' יז).

בשביל תשובה שלמה אין צורך להכניס מה שאין, אלא יש לגלות מה שיש, מה שגנוז בפנים.

כן, זו מפלגה גם עבור אלו שמכנים עצמם חילוניים. בשביל זה אין צורך שהמפלגה תתיר חילוניות, אין צורך שתפגע בסטטוס קוו שמטביע חותם של קדושה על האומה, אין צורך בחברי כנסת חילוניים. וזאת למה? כי יש לנו אמונה מוחלטת שבתוכיות האומה יש תשוקה לתורה, שנשמת האומה אינה מחפשת תורה משתפלת ומתחייכת, אלא תורת אמת.

לא די בסיסמאות שאנו הרב קוק, אלא צריך ללכת בדרכו של נאמנות מוחלטת לתורה.

לא די בססמאות של התייעצות עם

יש נרתעים ממפלגת יחד - מפני השונות. חרדים אינם סביבה טבעית עבור דתיים-לאומיים, וכן להיפך. יש חוסר אמון מובנה.

כל זה היה נכון אם היה כאן איחוד טכני לבדו, איגוד תועלתני גרידא. אבל יש הרבה יותר מזה: אידיאה, שמסביבה התאחדו: התורה! התורה במפלגה זו אינה מילה ריקה, סיסמת בחירות. היא אמת.

נכון שיש שם אנשים שונים: ש"ס, חב"ד, לאומיים-דתיים, וגם ביניהם סוגים ותת-סוגים. אך יש משותף: "חבר אני לכל אשר יראוך" - כדברי רבנו הרב צבי יהודה שזו קנה המידה לבחירת מפלגה. כן המילה תורה שם אינה סיסמה.

גם הביטוי "ביחד-העם-איתנו" אינו סיסמה. העם היקר היושב בציון צמא לאותה אחדות, גם הדתיים צמאים, וגם החילוניים צמאים.

כי התורה אינה מגזרית. היא שייכת לכל האומה, שנאמר "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" (דברים לב). "כל מי

רבנים - כאשר עושים להיפך.

צריך תורת אמת.

נכון שיש לעבור מחסום רגשי משני הצדדים. נכון שזו לא אותה כיפה. אבל העיקר הוא מה שתחת הכיפה.

ובכלל ייאמר שכל המפלגות אהובות, כולן עם ישראל. לא לריב! בני איש אחד אנחנו. וכל אחד כפי עניינו. ובודאי אסור לספר לשון הרע. כולנו אחים.

וכאן זו מפלגה שבה כולנו יחד - חרדים, דתיים, מסורתיים. וגם חילוניים

יצביעו, כי ינשמו משב רוח צח. כיפה שחורה, כיפה סרוגה, כיפה בכיס, כיפת שמים.

כי זאת המפלגה אינה סתם אירוע פוליטי, אלא ארוע הסטורי־רוחני, הזדמנות לה חיכינו, ואותה לא נחמיץ.

לכן, אני אוהב את כל עם ישראל, אני אוהב את כל המפלגות, את הליכוד ואת הבית־היהודי, את ש"ס ואת יהדות התורה, ועוד ועוד, את כולם אני אוהב, אבל את יחד אני אוהב מעל הכל.

לימין שור

למורשתה ההסטורית.

אמנם אם השמאל היה שמאל חברתי שדואג לעניים, היה מה לדון, אך לצערנו מזמן הוא חדל מהיות שמאל חברתי והפך לשמאל פוליטי.

לכן הצבע ימין!

אכן, יש לנו מאבק עמוק על ארצנו. מופעלים עלינו לחצים כבדים לגזול לנו חלקי ארצנו. לערבים יש יותר מ-20 מדינות ושטח פי 500 מארצנו, אך הם חומדים לגזול את כל מלוא רוחב ארצנו ושלב אחר שלב חלקים של ארצנו. וכיון שאין לנו די אומץ וגבורה לומר: זה שלנו! אז גם אומות העולם לוחצות עלינו. לכן צריך, הרבה אמונה, הרבה עוז, וזה אין לשמאל.

לא פחות מזה יש מאבק קשה על

לימין שור! כלומר: ליכוד, בית־היהודי, יחד.

ולא שמאל. גם הם יהודים, גם הם אחים, גם הם חברים, גם הם אהובים. אבל אינם מתאימים להנהגת המדינה.

שהרי מנהיג אין קובעים על פי הבטחותיו, כי לא בטוח שיצליח לעמוד בהן, אלא על פי עובדות ומעשים שהיו בעבר, מתוך מחשבה שימשיכו בעתיד.

בודאי שיש לשמאל מעלות שאין לימין, אך אינם מתאימים להנהגה. ובמיוחד בימים אלה שניצבים בפנינו שני מאבקים אדירים: מאבק קשה על שמירת יהדותה של המדינה ומאבק קשה על שמירת שלמות ארצנו. ובמילה אחת: מדינה יהודית! מדינה אמיתית אינה מוסרת מארצה לאויב, ומדינה אמיתית נאמנת

יהדותה של ארצנו. עקירת הסטטוס קוו, יביא הפרדת היהדות מן המדינה שתביא הקמת מדינת כל אזרחיה. אך לא בשביל זה באנו לכאן. זאת כבר נתן לנו נפוליאון, שהעניק זכויות אזרחיות ליהודים. מדינת כל אזרחיה, עם זכויות שוות ליהודים, אפשר לקבל באמריקה. העקירה של טבע היהדות של הפרט ושל המדינה הוא חורבן נורא.

בודאי שמפלגות החרדים תילחמנה נגד מגמה הרסנית זו. לעומת זאת לא בטוח שתילחמנה על הארץ, ושמא תהיינה מוכנות לשתף פעולה עם ממשלת שמאל, כמו שהיה בעבר. כל נשכח שהמאבק על ארצנו הוא קרדינאלי, בהיותו עם גויים, כי בינינו, בין יהודים, כבר נסתדר. אם כי גם הבית היהודי אכזב במקצת, כי הוא מוכן מאז ועד היום, לכוון שלטון עצמי על שטחי A-B בלי נוכחות צה"ל. טעות נוראה היא, כי כל הארץ הזאת שלנו היא, אין כאן A, B או C אלא נחלת אבותינו שד' נתן לנו לנצח.

אבל בשורה טובה יש: העם היושב בציון יותר ויותר סובר: לימין שור! הוא כבר התפקח והבין שאין כל רצון כן מצד הערבים לשלום, בראותו שכל היתורים וכל הפייסנות לא הועילה במאומה כבר יותר ממאה שנה.

אם כן, יש לפנינו שלוש מפלגות ימין, ויש לקוות שיחד יזכו לרוב, יזכו להנהגה, ויצטרפו אליהם החרדים.

ובין השלוש, אני מעדיף את יחד, כי יש שם הכי הרבה יראת שמים. כך הדריך אותנו רבנו הרב צבי יהודה ביחס לבחירת מפלגה: חבר אני לכל אשר יראוך (תהלים).

כך כותב הרמב"ם בהלכות מלכים פרק א' שהתנאי הראשוני לכל מינוי בישראל הוא יראת שמים. כמובן, כל יהודי חייב להיות ירא שמים, אך עבור מנהיג, שסכנת השחיתות מאיימת עליו, זה חיוני והכרחי. כבר אמרו חז"ל: למה זכה יהודה למלכות - כי הוא הודה על חטאו. יתר על כן, בהלכות כלי מקדש הרמב"ם מוסיף שאם נתמנה אדם עם יראת שמים אך חדל ממנה - מפטרים אותו.

כמובן גם בליכוד יש אנשים יראי שמים, אשרינו, אך הם מיעוט. ובודאי שרוב אנשי הבית היהודי הם יראי שמים, אבל כמו בכל דבר, יש מדרגות ביראת שמים. שיריון חילונים במפלגה, מה שלא היה מעולם, מעורר תהיות כבדות. וכן הויתורים על הסטטוס קוו למחצה לשליש ולרביע הם דבר שלא היה כמוהו מעולם במפלגה דתית לאומית. הרי אותו סטטוס קוו הוא שחותם חותמת של תורה ושל קדושה על מדינתנו.

לכן נותר לנו יחד, שהוכחו בעבר כאנשים יראי שמים וגם מגינים על אחיזתנו בארצנו. ועוד בשורה גדולה יש שם: חיבור דתיים-לאומיים עם חרדים, שהוא חיבור של אמת ולא חיבור תועלת. בכלל, זה אסון שיש פילוגים באומה, וזה אסון בחזקת שתיים שיש פילוגים במחנה הפנימי של שלומי אמוני ישראל.

אמנם, מפלגה זו קטנה היא, ולכן השפעתה מועטת, אך כיוון שתצטרף למחנה הגדול של הימין, מה טוב ומה נעים. וגם יש לקוות שהקטן גדול יהיה, כשם שזכה להיכנס לברית, כן יזכה להיכנס לתורה ולמעשים טובים.

אנו אוהבים את מפלגתנו: יחד

לשם שמים, כשל דוד ויונתן, לכן בע"ה
היא תתקיים.

בכלל, קשה להבין למה התאחדות
דתיים-לאומיים עם חילוניים קלה להם
ועם חרדים קשה להם. אין כאן אלא
אי הבנה עמוקה שהפכה להרגל מגונה.
כאשר הרב משה ד"ר זיידל תלמידו
של מרן הרב קוק התלונן לפניו על כך
שהחרדים מתנגדים לציונות, הוא השיב:
"אותם החרדים תמימי הלב, אשר מעומק
טהרת רוחם התנגדו אל הציונות, הם הם
אשר צרפיה והסירו חלק גדול מסיגיה,
עד אשר הביאוה בפעולתם השלילית אל
המדריגה הזאת שתהיה ראויה להתלבש
בלבוש מלכות מעשית, ולא תזרה כולה
מרוח בית ישראל" (אגרת תתעא).

כלומר ההתנגדות החרדית לציונות
גם פועלת לטובה כדי לזככה ולאפשר
קיומה והצלחתה. וב"ה מאז, התקרבו
המחנות, הציונים לחרדים וחרדים
לציונים. ולכן, קל וחומר שהיום נסתדר,
ויתברר שהחרדים הם באמת ציונים
והדתיים-הלאומיים הם באמת חרדים.
איזה משב אויר צח!

בהחלט יש עוד מפלגות, ואינינו
מזלזלים בהן, לכולן יש מעלות, לכולן יש
תפקידים, אך אנו חושבים שיראת השם
היא המעלה הכי גדולה, לכן אנו אוהבים
את מפלגתנו. אינינו באים לתקן אחרים,
אלא לתקן את עצמנו. אינינו מלאכים,

יש טוענים ביחס למפלגה החדשה
יחד-העם-איתנו: הכל טוב ויפה, אבל אין
למפלגה תכנית ופרוגרמה.

ודאי יש תכנית והיא התורה. התורה
מדריכה לא רק את הפרט אלא גם את
הכלל, וכדברי המהר"ל היא לא רק סדר
היחיד אלא גם סדר העולם.

בודאי שכדי לנהל מדינה צריך חכמה.
אך קודם כל צריך יראה, כדברי הרמב"ם
בהלכות מלכים פרק א' וכל שיראתו
קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת.

לכן קודם כל, אי אפשר להכניס
למפלגה לא חילוני ולא אשה. אנו לא
יותר חכמים מרבונו של עולם.

במפלגה של יראת שמים, לא המספר
קובע, לא גודל האלקטורט, לא כח, לא
תקציבים, לא קומבינות ולא טכניקות, לא
שליטה ולא עמדות, לא רושם ולא כריזמה,
אלא עשיית רצון ד'. ולפני הכל, התורה
אומרת לנו לעצור וגם לבטל את גל החקיקה
הכבד נגד יהדות המדינה, כלומר נגד רבונו
של עולם שבמסגרת תבכה נפשו.

לכן לא משנה אם יש במפלגה ציונים
או חרדים, אשכנזים או ספרדים, - הכל
אותו דבר, רצון ד'. יש חוששים שלא
יהיה כאן שידוך קל בין חרדים ודתיים-
לאומיים. אדרבה, בכל מפלגה יש שידוך
לא קל, אך זו אהבה שאינה לשם שמים,
לכן אין סופה להתקיים, פה זו אהבה

אשרינו שזו תהיה בעייתנו. אבל באמת, התורה היא של כולם.

כי אינינו מתחכמים, אינינו מסתבכים. אנו מעדיפים פשטות ותמימות. ואל תשיבוני שבגלל 'יראת ד' נפסיד את הכל. להיפך, אנו נרוויח את הכל. "עתה ידעתי, כי ירא אלהים אתה... כי ברך אברכך, והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים... וירש זרעך את שער אויביו".

התורה היא לא דבר צדדי בין שאר דברים, היא נשמת הכל ומסביבה אנו מתאגדים. וכבר היו דברים מעולם, אחרי קום המדינה, חזית דתית מאוחדת של כל המפלגות הדתיות. חדש ימינו קדם. חבר אני לכל אשר יראוך.

אך אנו משתדלים לעשות כרצון אבינו שבשמיים. נתאמץ למען מדינה יהודית, נתאמץ למען שמירת כל מלוא רוחב ארצנו, נתאמץ לעזור לעניים בעמנו, וכל זאת יחד עם ניקוי שרידים של שנאת חינו, שלא נהיה עם מפוזר ומפורד.

וכאשר תהיה סתירה, כאשר תהיה מבוכה, נלמד מסילת ישרים ונאמר תהילים. וגם נשאל את רבותינו החכמים. ומי הם רבותינו? - כל רבותינו! גם מרן הרב קוק וגם הרבי מלובביץ, גם הגר"ע יוסף וגם הגר"ש אלישיב. שהרי התורה אחת היא. אנחנו לא חכמים, אז אנחנו שואלים תלמידי חכמים, ואז אנו מאוד חכמים. ואם תהיה סתירה ביניהם,

בין שלוש מפלגות הימין

יש לבחון על פי שתי אמות מידה איזה מפלגה לבחור: הטוב והמועיל. הטוב עצמו מתחלק לשלושה חלקים: הטוב לתורה, הטוב לאומה, הטוב לארץ.

ש: ומי הכי טובה לשלמות הארץ?

ת: קשה לשפוט. ב"ה שלושתן נאמנות לארץ, אם כי בכולן יש בקיעים. ב"ה הבית-היהודי הוא מפלגה מאוד לאומית. אך אין הוכחה שיחד תהיה פחות נאמנה.

ש: יהודי דתי-לאומי שהחליט שהוא בוחר ימין אך מתלבט בין הבית-היהודי לבין יחד, ואולי הליכוד, מה לומר לו?

ת: אכן. התלבטות הגיונית. הרי שלושתן אהובות....

ש: למה אהובות?

ת: ואהבת לרעך כמוך. לא לשכוח זאת גם בעת בחירות. אגב, גם השמאל אהובים, גם הם שייכים לעם ישראל, גם הם הולכים לצבא שלנו. על כל פנים,

ש: ומה ביחס לתורה?

ת: בודאי שבבית-היהודי יש יותר יראת שמים מאשר בליכוד, אם כי קרה כמה פעמים שחברי ליכוד פעלו יותר נגד החקיקה החדשה האנטי-יהודית מאשר חברי הבית-היהודי. אבל לעניננו בלי צל של ספק יש ביחד יותר יראת שמים, יותר מלחמה בעד הצביון היהודי של המדינה. ועתה זה בנפשנו.

ש: באשר לעם, יש בבית-היהודי בשורה טובה שהוא נפתח לכל היהודים, כולל חברי כנסת חילוניים?

ת: ודאי שיש לאהוב את כל עם ישראל, אך אין זה אומר שיש למנותם חברי כנסת. כמו שכתב מרן הרב קוק: אנו אומרים בתפילה שאנו מתירים להתפלל עם העבריינים, אבל איננו אומרים שאנו מתחשבים בדעותיהם העברייניות. זאת ועוד, גם עבור ש"ס מצביעים חילוניים רבים, בלי שיש שם חבר כנסת חילוני, בגלל שהם מזדהים, ויש לשער שכן יהיה ביחד. ולבסוף, מפלגת יחד פתוחה לחרדים. איפה כתוב שצריך פתיחות לחילוניים ולא לחרדים?! אדרבה נאמר בתהילים: חבר אני לכל אשר יראוך.

ש: באשר לתועלת, כלומר עוצמתה של מפלגה דתית-לאומית, הבית-היהודי היא מפלגה גדולה ויחד היא מפלגה קטנה, למפלגה גדולה יש השפעה רבה ולמפלגה קטנה השפעה קטנה.

ת: במקרה שלנו הניתוח הזה אינו מדויק. א. אמנם הבית-היהודי היא מפלגה גדולה אבל היא רואה את עצמה מחויבת לציבור חילוני כדי לא להקטין את האלקטורט, כך שלמעשה היא פועלת כמפלגה דתית-לאומית, רק למחצה לשליש ולרביע. ב. אם אנחנו רוצים מפלגה גדולה, הרי הליכוד לפנינו,

ואם רוצים שלטון ימני, אז הרי הגיוני הוא לחזק אותו. ג. ואם עינינו נשואות לקואליציה ימנית, הרי יש לשער שגם הבית-היהודי וגם יחד יצטרפו לאותה קואליציה.

ש: בכל זאת יש כאן שאלה של חברות. עד כה הבית-היהודי היה החבר שלנו והאם אין בכך הריסת הקרוב לנו על ידי הצבעה ליחד?

ת: זו שאלה כלל אנושית, שכבר כתב עליה הפילוסוף אריסטו: "יאה וגם צריך להרוס אפילו את הקרוב לליבנו כדי להציל את האמת" (ספר המידות ח"א פ"ו).

או בסגנון עממי: "אהוב עליי אפלטון אך אהובה יותר האמת", או בתרגום הלטיני: Amicus Plato, Amicior Veritas, או בסגנון של שו"ת חוות יאיר: "כתב ראש הפילוסופים היווני: אהוב סוקרטס, אהוב אפלטון אך האמת אהוב יותר" (שו"ת ס"ט ט), או בסגנון של הצמח צדק במכתבו למשכיל אחד: "אהוב אפלטון, אהוב אריסטו, אבל אהוב האמת יותר מכולם" (אגרות קודש לרמ"מ משובביץ' כרך טו אגרת ה' תמט). ובסגנון הלכתי הג"ר עובדיה יוסף במחלוקת עם הציץ אליעזר: "אף על פי שהוא אהובנו, האמת אהובה יותר" (שו"ת יחיה דעת ב לח).

ש: בסכום אין שוקלים מעלות יחסיות?

ת: המעלה הרי חשובה היא יראת שמים. כל מי שיראתו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיים (אבות ג ט). יראת ד' עושה שכל הכשרונות וכל המעלות מביאות ברכה. וזה אשר לימדנו ביחס לבחירות רבנו הרב צבי יהודה: חבר אני לכל יראוך (תהילים).